

me kako je čovjek došao do pojma Boga i spoznaje Boga, ni Vlačić ne može da dâ ništa novo.

Bog je njemu kao i Platonu, kao i mnogim drugim učenjacima »uzrok i izvor svega dobroga«. Na tu Platonovu misao vraća se Vlačić vrlo često: »Patribus satis erat notum, quod Deus non tantum vera ac permanens essentia; sed et omnium essentiarum et existentium rerum causa, seu creator esset«. ⁵⁹⁾

Taj nepoznati tvorac svega, koga čovjek ne može da dokuči konkretizira se u Isusu. Isus i Bog su jedno. Ali sa time nije riješeno pitanje, kako se može prići Bogu, saznati nešto o njemu, spoznati ga i doživjeti. Čovjek naslućuje Boga iz onoga, što je Bog stvorio, iz harmonije u Kozmosu, može da ga nasluti i razmišljanjem, kako su ga naslućivali antički filozofi. Ali samo razmišljanje nije današnjem pokvarenom čovjeku dovoljno za spoznaju Boga. Tako Bog ostaje neprestano za čovjeka iza zavjese i čovjek može da ga upozna tek onda kad Bog to hoće. Ljudima se Bog javlja preko riječi svoje, ne objavljujući se nikad potpuno. Riječ Božja to je sveto pismo, u kome se Bog prilagodio čovjeku, objavljujući svoju volju na način čovjeku razumljiv. Sveto pismo je volja, zakon, zahtjev i propis božji. To je istovremeno i ugovor između Boga i čovjeka, premda su obje strane nejednaki ugovornici: Bog je sudac, čovjek je grijешnik. Obje strane pristaju na taj ugovorni odnos, na savez, ali treba im za to posrednik. Posrednik je Isus. Obveze su uzajamne. Simboli i znakovi saveza su večera kruha i vina (sakrament pričesti). U slučaju da čovjek prekrši ugovor, nastupaju kazne. Savez je zaključen do kraja života.

⁵⁹⁾ »Ocima je bilo sasvim jasno, da Bog nije samo prava i stalna suština, nego da je on uzrok ili tvorac svih suština i svih postojećih stvari«.